

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ванярхи Олексія Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 3 Закону України „Про відпустки“ та цього закону в цілому

м. К и ї в
23 лютого 2022 року
№ 24-1(II)/2022

Справа № 3-20/2022(46/22)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Юровська Галина Валентинівна (голова засідання),
Мойсик Володимир Романович (доповідач),
Сліденко Ігор Дмитрович,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ванярхи Олексія Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 3 Закону України „Про відпустки“ від 15 листопада 1996 року № 504/96–ВР (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 2, ст. 4) зі змінами та цього закону в цілому.

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Ванярха О.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 8, 21, 22, 24, 43, 45, 64 Конституції України (конституційність) частину другу статті 3 Закону України „Про відпустки“ від 15 листопада 1996 року № 504/96–ВР зі змінами (далі – Закон) та Закон у цілому.

Згідно з частиною другою статті 3 Закону „у разі звільнення працівника у зв’язку із закінченням строку трудового договору невикористана відпустка може за його бажанням надаватися й тоді, коли час відпустки повністю або частково перевищує строк трудового договору. У цьому випадку чинність трудового договору продовжується до закінчення відпустки“.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Із 1 вересня 2020 року до 31 травня 2021 року Ванярха О.В. за умовами строкового трудового договору працював учителем у Комунальній установі Сумська спеціалізована школа І–ІІІ ступенів № 10 ім. Героя Радянського Союзу О. Бутка міста Суми (далі – Школа).

Ванярха О.В. 13 травня 2021 року звернувся до директора Школи із заявою про продовження строкового трудового договору, а в разі відмови у продовженні строкового трудового договору – про надання щорічної оплачуваної відпустки з 1 червня 2021 року.

Однак у зв’язку із закінченням строку строкового трудового договору Ванярху О.В. 31 травня 2021 року було звільнено та виплачено йому компенсацію за невикористану відпустку.

Ванярха О.В. звернувся до Ковпаківського районного суду міста Суми з позовом до директора Школи, у якому просив зобов’язати надати йому щорічну оплачувану відпустку з 1 червня 2021 року пропорційно відпрацьованому ним часу, оскільки строк його трудового договору закінчився 31 травня 2021 року.

Ковпаківський районний суд міста Суми рішенням від 21 липня 2021 року, залишеним без змін постановою Сумського апеляційного суду у складі колегії суддів судової палати з розгляду цивільних справ від 16 грудня 2021 року, у задоволенні позову відмовив.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що внаслідок застосування в судових рішеннях у його справі частини другої статті 3 Закону порушено його конституційні права на відпочинок, щорічну оплачувану відпустку, здорові умови праці, захист судом конституційних прав, захист від незаконного звільнення, право заробляти собі на життя працею, яку вільно обрав.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55).

Суб'єкт права на конституційну скаргу просить перевірити на відповідність Конституції України також Закон у цілому, проте не обґрунтував

свого клопотання, адже зі змісту конституційної скарги вбачається, що він оспорує конституційність частини другої статті 3 Закону.

Конституційний Суд України неодноразово наголошував, що особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (окремі його положення), який був застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право (ухвали Першого сенату Конституційного Суду України від 13 червня 2018 року № 20-у(І)/2018, Другого сенату Конституційного Суду України від 3 червня 2020 року № 10-уп(ІІ)/2020).

Суб'єкт права на конституційну скаргу фактично висловлює незгоду із судовими рішеннями у його справі, однак така незгода не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Закону в розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ваняри Олексія Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 3 Закону України „Про відпустки“ від 15 листопада 1996 року № 504/96–ВР зі змінами та цього

закону в цілому на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

